

Ат. Георгиевъ

Най-малките птички

Въ срѣдна и южна Америка, отъ красивитѣ вѣчно зелени тропически гори на Бразилия до голитѣ скални върхове на Огнена Земя, живѣятъ безброй пѣстри, извънредно дребни птички — *колибри*. По своята красота колибритѣ могатъ да се нарекатъ „бисеръ на творението“.

Нека се помжчимъ да си представимъ мъничката изящна птичка. Тя прелита на своитѣ тънки крилца и смучи сокъ отъ цвѣтята съ кораловото си клюнче, като разпуска вѣтрилообразна опашчица. Понѣкога тя се спира за мигъ въ въздуха, и тогава виждаме нейнитѣ крила, блестящи съ всички цвѣтове на джгата. Следъ минута тя изчезва, отново се появява на друго цвѣтче само за мигъ, пакъ се скрива и така безкрай. Тя не оставя постоянно на показъ своята хубостъ и се мърка като свѣтулка. Въ това се състои цѣлата въздушна грация и омайностъ на колибритѣ. Когато птичката умре или кацне на клонче, за да си почине, цѣлото ѝ очарование се губи. Застаналъ спокойно, колибрътъ прилича на изморено рибарче.

Нито единъ художникъ не може да изобрази колибра, както той изглежда въ действителностъ, когато се извива надъ цвѣтоветѣ и когато неговата форма се скрива отъ бързото движение на крилата. Тогава крилата приличатъ на тънко облаче, което окръжава тѣлото на птичката. Впрочемъ, точно това безформено тънко облаче, въ което се намира свѣткащото тѣло на колибра, му придава феерична божествена красота. Всжщностъ цѣлата украса на колибритѣ никога не се вижда наведнажъ. Всѣка точка на тѣхната перушина блести съ